

ש ע ר ה פ י ו ס

ק ב ו א

זו אדנות השעות. ציר נרדמת תציף.
 בתיבה של משה, צוובה בין קני-סוף.
 ויורדה לאטה
 דומיה אל החוף:
 צוובי אל ביתה
 לאסוף.

עוד ורה השלנה לציני אסופי.
 עוד הומה באוניו הרשרוש הסופי.
 אף בשער הזה
 לא קסמע נכנס.
 והוא גם — משתאה
 ומפיס.

ובנומו, זכר: אם ובה בשממה.
 זכר — כחמת ריקה בצמא.
 אף זחלת הגר
 ופושטת היד:
 שפע-מים נגר
 מן הכד.

ועם בקר יקום ובחדרו הנושם
 קל דקר ימשש ויכנהו בשם.
 השמות לה ברורים,
 והפלא נצב,
 כמו ספר דקרים
 לקניו. —

ונרוצ בשער האור הנגזז,
 וחרות עקיו:
 ש ע ר - פ י ו ס.

ע ר ב ה י ה

ערב הנה. — ורחובות האריכו
 זרועות של בטון אל קצה לא-נראה.

עָרַב הָיָה. — וְצִינִים הִרְיָחוּ:
בְּעֶזְרַת בְּבָשִׁים אֶת צִשְׁבִי הַמְרַצָּה.

הֵם לֹא גָרְעוּ מִבְּטָם הַבָּמָה.
הֵם שׁוֹקְקוּ: כִּי יֵרָאוּ לְצַמּוֹד.
עָרַב הָיָה. — וּבִכְרָחוּב הִרְוֹעַץ
הִלְכוּ אֲנָשִׁים צְנִיִּים עַד מָאֵד.

וְאִישׁ אֶת רַעְהוּ שְׁאַל: מִי וּמָה הֵם?
הַכֹּל שְׁאַלוּ, וְאִישׁ לֹא נִשְׁאַל.
כִּי אִישׁ לֹא רָאָה בְּצִינָיו שֶׁהִתְמִיּהוּ
אֶת זֶה שְׁצִיף לְצַמּוֹס וְכָשָׁל;

אֶת זֶה שֶׁבָקַשׁ לְהַגִּיעַ עַד דְּלֶת
לְדַפּוֹק וְלִשְׁמוֹעַ אֶף פֶּעַם: יְבֹא!
עָרַב הָיָה. — בְּפִסְיָה לֹא-נִחַדְדֶלֶת
נִשְׁאוּ פֹה אִישׁ-אִישׁ אֶת מִשְׁא-מְכֹאוּבוּ.

בְּלִילָה בְּנֹה

אֲנִי הַחֲרָשָׁה לֹא הִשִּׁיתִי לְשִׁמוֹעַ,
צִינֵי הַסּוּמוֹת לֹא פָקַחְתִּי לְרֵאוֹת. —
יֵשׁ לִילָה קִשְׁת, אָטוֹם וְנָבוּהָ,
שִׁבּוּ מִסִּתְּלָקִים הַמְרַאוֹת.

בְּלִילָה בְּנֹה גַם הִדַּר הַגְּמֻתָּת
נִקְפָצֶת לְפִתַע-פִּתְאוּם וְקוֹפָאֵת:
רָפָה הִיא בְּלִילָה בְּנֹה מִלְקַחַת,
עַל בֶּן מְהַסֵּסֶת לְתֵת.
הֵאֲלָם רוּבֵץ עַל הַפִּתָּח בְּנִדְר.
קַפּוּאָה, בְּגוֹר-דִּין אֲפֵלָה בְּחִלְל.
סֶתֶם-בֶּךָ תְּסוּבֵב הַכְּפִתּוֹר שֶׁבְחִדְר,
וְלֹא יִדְלַק הַחֲשֵׁמֶל.

וְלִילָה אַחֵר

וְלִילָה אַחֵר. — סִלְחֵנִי וְעֲגֵל,
בְּחֵר-צִיִּים לְאֶגֶם הַגֵּל.
בְּקוּם, שֶׁהִבִּין,

כי אין מען קנוס.

קאמן.

קגור-דין.

קפיוס.

ונשקו צמרות זו לזו באושה

וברחימו.

וקלחו אב נאם וקדיד ואשה —

והשלימו.

ובגון ינדקף האיילן שנגדע

ונבשיל קלבלב ורטב.

וחיכו אליהם, קסיום אגדה.

קסיום אגדה בקי-טוב.

ש ר ב ש פ ו י

יש צרב שפוי כמרדות שהשלימה.

בקבות שתי ציגי הרגנה הנקרות.

ובן-האדם אז צומח רק פנימה.

הוגה, באילן, מחשבות ארכות.

וקל מחשבה מבהינה וטופסת

אל מי ודומם גבת-צחוק מתפיסה.

ויז אליהם בקליחה קלשסת

צמרם השטום של ים וכבשה.

קצרב קנה לי ברור ינדע.

כי באתי פגר — והייתי תושב.

כי עוד לא קנה העולם הרונע

הדור ונאה, קצלינו עקשו.

ואם לבנה שלחננו עורכת.

ואנו נסב צלי עשב רטב

לשמוע, איך היא בשתיקה מברכת

ברפת המוציא על לחמנו הטוב.

א ד מ ו ס ד ר ו

עם בקר יוצא האדם מביתו.

בארשת-איכה על פניו מטפח

ה ח ו ין, ש מ ק ל מ ר א ו ת יו מ כ ב צ י ת יו
נ ש ם ז ר ש ל ה ח י, ה ד ו מ ם, ה צ ו מ ת.

ק ו ל ו ת ו מ ר א ו ת — כ ה א ו י ב י ם ו נ ר י ם.
ע ו ד ד ב ק ב ג ו פ ו, ב ק פ ל יו ש ל ה נ ג ד
ה ק ל ם ם ש ל ח ד ר ו — מ מ נ ע ה ד ק ר י ם
ו מ ס ו ד נ ש י מ ת ר ה י ט י ם מ מ נ ג ת.

ב ג ל יו ל ח נ ם ת נ ס י נ ה ל ח ר ו ת
צ ק ב ו ת צ צ ד יו ב ר ח ו ב ו ת ש ה ר י ע ו.
ב ק ש ו ן ל צ ו י ת ש ל ר י ח ו ת ו צ ו ר ו ת
י ק ד מ ו ה ו ב ת י ם ב פ נ י מ ם כ י נ ק ר י ה ו א.

כ ה ע ד ע ר ב י ש ו ט ב ע ו ל ם, מ ק ט ר
ר צ ש י ם ו ד מ מ ו ת, ו נ פ ש ו ב ו ר ו ג נ ת,
כ א י ל ן ב ד ר כ י ם, ה מ צ פ ה ל מ ט ר
ש י ש ט ף ה א ב ק מ צ ל י ם ו מ ג ז ע.

ו ע ם ע ר ב י ש ו ב מ צ מ ס א ל ס פ ו
ו י פ ר ק ג ט ל ז ר, כ ס ל י ם מ ע ל ש כ ם.
כ ע ר ו ג צ ד ר י ם ע ל א ב ו ס ו מ ק פ ו א,
א ת ה מ י ם י ח מ ד ו י ב צ ע א ת ה ל ח ם.

ו ט ו ב ש כ ס א ו ש ל ח ן ל א ל כ ש ו
א ת צ ב צ י ה ש ש ר, צ צ ו ת ם ה מ ח ק פ ס ת
מ פ ט ה א ל ה פ ת ו א ל ב ש ר ה ק ש ו א
א ת ה ש ן ה נ ו ג ק ה ו ל ו ע ק ת, ל ו ע ק ת.

ו ש ו ב י ת ב ש ם מ נ ש י מ ת צ צ מ י ם,
מ מ נ ע כ ל י-ש מ ו ש ו ש כ י ה מ צ נ ג ת —
ה א ד ם ב ח ד ר ו! פ ה ע צ ב ו ה י מ י ם
ג נ ו נ יו ש ל ה ג ו ף ו כ ר ק מ ט ב ב ג ד.

ה א ד ם ו ח ד ר ו, ה ר ה י ט ו ב צ ל יו.
ב ש כ נ ו ת ש ל ר צ ו ן מ ר ז ל ה ו מ ד י ר ת.
ו ב ל י ל ה — ד מ ק ה, כ ר ש ר ו ש ה ח ק ב,
ב ש ת י ק ה ש ל ה ד ק ש ב ח ל ו ת ה פ נ ר ת.

רק פעם זאת

...כך לא היה זה כבר. נדמה: כך לא היה עוד.
מכל רקמות גופי גופים בשר ודם,
וקל הרהיטים בהתפזרות נרצות
פתאם הושיטו לי ידם.

וחלונות חדרים בלם צופים הרחוקה,
כאלו בשלומם הופיע מי לדרוש.
נדמה: עוד מעולם פה לא תמר לגבה
אור קיצי, נצב בגלוי-ראש.

ומעולם, ביום, עוד לא ידע שום קלי:
אינה הוא — וממה הוא — ואיפה?
ושום אינן, בפעם זאת, נדמה לי,
את סוד ורעו לא חי עוד צד סופו.

כי טוב בבקר זה, בתוף קריה נפצמת,
כאל בר אשית לפסוץ ולידע:
כל נשימה, זו ריאתה נושמת,
חדפצמית, פרגע העידה.

כל דרך מוליכה אל בית ואל אמא,
אל זרע — אל דמעה — אל אגל-טל.
מוצרת, כאבהות, בקרבה היא פנימה,
היא רק בה, או שאיננה כלל.

כי הן רק פעם זאת נתנה דמותה בתלד,
רק פעם זאת בשלם צד מאד;
וקל טפה בגוף רונה ומתגהלת:
רק פעם זאת, הפעם, ולא עוד.

מול החסד המלוח

א

צירי העונה, השוכנת אל ים, —
זה הוא רמוני לגשת.
הים — שירות של גמלים ברקעם,
נראים רק צנאר ונדקשת.

תמיד ראיתהו, צירי הַקְּבִיָּה,
בסמל של טרף וציט;
היום הוא נראה לי — סלח ונגנע —
בצלם חיות-הבית.

ב

בְּקֶלֶב יִלְחִית, בְּכַשְׂפֵּשׁ בְּמִימֵי,
וְיֵשׁ בְּרִצּוֹ מִן הַגְּדִי וְהַנַּעַר.
צִמְרוּ הַשְּׁטוֹחַ, נְדָמָה, מִימֵי
לֹא קָמַר בְּסִמְרַמְרַת הַסַּעַר.

אוֹלֵי פֹה בַּלְיָיָה מוֹקֵד הָאָדִים,
אוֹלֵי הַצִּינִים רָאוּ אֶת הָאֶפֶר.
הַיּוֹם רָצְאוּ — הַמוֹלֵת יְלָדִים,
הַעוֹלָה מִחֲצַר בֵּית-הַסֵּפֶר.

הַצִּינֵי מִבְּטַת מִפֹּה צַד הַרְחֵק,
צַד סֶפֶר-בְּרֵאשִׁית — צַד יְהִי — וְצוֹהֲלֵת:
יְבַד אֵל שְׂדֵי בְּצִדִּים לְשֹׁחַק
עַם אֲבָא-וְאָמָא-וְיִלָּד.

וּלְקַל הַנְּמָלִים בְּשִׁעָה שְׂכּוֹאָת,
שִׁעַת יְלָדִים וּסְרִיחָה מִסְּרִיסָת,
יָשׁוּבוּ בְּנֵחַת אֶלְפֵי אֲנִיּוֹת,
כְּשׁוֹב צִלְנִים מִבֵּית-כְּנָסָת.

בְּקֶלֶב יִלְחִית, יִלְקַק אֶת יְבִי,
וְיִבֶר-יִתְפַּעֵם בִּי גוֹפֵי הַסְּלִוּוֹת:
— אֵינְנִי כְּדָאִי, אֵינְנִי כְּדָאִי
לְגֵאוֹן חֶסֶדְךָ הַמְּלִוּוֹת.

ש י ק ה

אָמָה שְׂקִדְשָׁה שְׁבַת מִלְּכְרֹא,
צוֹנֵי אֶלְיָה לְגִשְׁת.
הַיִּתִּי כְּשֶׁה, שְׁחֹר לְדִירו
מְלִיָּה —
מִנְּכָר —
מְשֻׁם.

חמדתי שוב לַחֲמֵךְ הַלָּבֵן.
 לחות רַגְלֵיךָ בַחֶסֶן.
 וְיִלָּה אַחַר — מִפְּלֵשׁ וּמוֹכֵן —
 נוהר, כְּשֶׁנֶּרֶת אֵל הָאֶפֶק.

יִשְׁלוּ בְחִיקֶךָ מִשְׁכָּנוֹת וְדִירִים,
 אֲשֶׁכֶב גַּם אֲנִי וְאוֹחֵלָה
 קִלְטֵף קֶדֶךָ, אֱלֹהִים אֲדִירִים. —
 הִייתִי שָׁהָה שֶׁהִשְׁבִּילָה.

א. ש ל ו נ ס ק י